

engagemang

Utrikesdebatten i vårt land är ofta synnerligen känsloladdad. Det är i och för sig önskvärt. Inför den globala nöden, inför våldet och terrorn kan ingen gärna stå likgiltig. Särskilt de generationer, som i framtiden skall styra det svenska samhället, bör inte bara med intellektet inse att diktatur och förtryck är förkastliga företeelser. De bör också känslomässigt uppleva detta.

Därför är det desto beklagligare att det utrikespolitiska meningsutbytet i Sverige fortfarande är så underutvecklat.

Dagens socialistiska ungdomar har inte förlorat förmågan att hjältedyrka. Che Guevara, vår tids martyr och vite Krist, hänger fortfarande i jätteformat på väggen i talrika tonårsrum, mitt ibland polisongprydda filmstjärnor och exalterade popidoler. Kanske skulle den skäggige revolutionären rent av ha känt sig en smula konfunderad om han vetat vilket sällskap han skulle hamna i på döddagar.

För bortemot tio år sedan skulle Sverige spela tennis mot Sydafrika i Båstad i Davis Cup-turneringen. Detta föranledde ett stort antal ungdomar samt en från TV känd präst till en demonstration mot idrottsutbytet med rasiststaten. Men några ungdomar på vänsterkanten nöjde sig inte med denna sanktionerade protest. De lyckades ta sig in på tennisbanan och med hjälp av olja och saxar göra den temporärt obrukbar. Matchen fick sålunda uppskjutas och spelades senare på annat ställe. Till ungdomarnas stora besvikelse ledde inte deras oljepolitik till

någon "revolutionär situation" i Sydafrika. Apartheid-regimen sitter kvar än i dag, vilket naturligtvis är beklagligt.

Ändamålet helgar medlen. Med den parollen i bagaget anses jesuiterna på sin tid ha farit vida kring och kristnat en mängd människor, oavsett vad dessa hade att säga om den nyintroducerade guden. Trogna samma paroll står i dag svenska vänstersympatisörer och kreerar den kyliche betraktarens roll när de kommunistiska staterna låter terrorn florera.

Vad sade demonstrationsproffsen, för vilka fasaderna på den amerikanska ambassaden i Stockholm är lika välbekanta som den egna fickan, när Sveriges Radios reporter Uno Stenholm härom året utvisades ur Sovjetunionen? Ingenting.

Vad sade de när Alexander Solsjenitsyn hade det ofattbara kuraget att utmana hela Sovjet-oligarkin? Ingenting.

Vad hade de att anföra när Alexander Dubcek i ett brev till det tjeckiska parlamentet — offentliggjort i Dagens Nyheter den 13 april i år — poängterade att Tjeckoslovakien nu är en polisstat, att

rättslösheten breder ut sig, att hundratusentals medborgare förföljs och trakasseras därför att de förblivit Prag-vårens idéer trogna, att Dubceks anhöriga får lida för det som Dubcek anklagas för, och att han själv ständigt bevakas av ett halvt dussin säkerhetsmän? Ingenting.

Och hur reagerar de inför den socialdemokratiska journalisten Alvar Alsterdals förtjänstfulla avslöjande i tidningen Statsanställd nr 13 1975 att Sovjetunionen fällts inför domstol i Frankrike för en antisemitisk bulletin som getts ut på franska? I denna hävdades bl a att det skulle vara förbjudet för en jude att rädda livet på en icke-jude eller ens visa denne välvilja. Det visade sig att flera citat hämtats ur en judefientlig broschyr som gavs ut av en reaktionär rysk organisation — år 1906!

De svenska vänstergrupperna teg naturligtvis då också.

Det mänskliga och humanitära engagemang de med exhibitionistiskt nit visat vid så många tidigare tillfällen fungerar bara när det passar dem själva.

Matti Häggström